

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2688

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17)
7 Σεπτεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γέμισε ὁ κόσμος φίδια

«Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ...» (Ἰω. 3,14)

Γυναῖκες, ἄντρες καὶ παιδιά, ἀκούσατε τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 3,13-17). Τί μᾶς λέει σήμερα, Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ; Θὰ προσπαθήσω μὲ ἀπλᾶ λόγια νὰ σᾶς δώσω μιὰ σύντομη ἐρμηνεῖα του.

Λέει, ὅτι κάτι συνέβη στὴν ἔρημο· ὅτι χίλια πεντακόσα χρόνια πρὸ Χριστοῦ **σὲ μιὰ ἔρημο**, ποὺ δὲν ὑπῆρχε νερὸ καὶ δέντρο, **βρέθηκε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ**, δυὸ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ἄντρες γυναῖκες παιδιά. Τί γύρευαν ἐκεῖ; Περαιστικοὶ ἦταν. Ὅπως οἱ τσοπάνηδες πᾶνε τὸ κοπάδι ἀπὸ μέρος σὲ μέρος, ἔτσι κι αὐτοί.

(Ἔτσι καὶ οἱ δικοί μας στρατιῶτες, **τὰ φανταράκια κ' εὐζωνάκια μας**, τὸ 1921 πέρασαν τὴν Ἀλμυρὰ Ἐρημο, ποὺ εἶνε πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα, δίχως ἓνα ποτήρι νερό! καὶ μόλις ἔφτασαν στὸ Σαγγάριο ποταμό, ἔπесαν διψασμένοι στὰ νερά του νὰ ξεδιψάσουν).

Οἱ Ἰσραηλῖτες λοιπὸν ἦταν περαιστικοὶ ἀπὸ τὴν ἔρημο. Ἔρχονταν ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἀπὸ τὴ σκλαβιά ποὺ εἶχαν ζήσει τετρακόσα χρόνια. Δὲν μπορούσαν πιά νὰ βλέπουν τὰ παιδιά τους νὰ τὰ πνίγη ὁ φαράων στὸ Νεῖλο ποταμό. **Φοβερό πρᾶγμα ἡ σκλαβιά**, ὅπως εἶπε κ' ἓνας δικός μας ποιητής·

«Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιά καὶ φυλακή».
Ἔφυγαν λοιπὸν οἱ Ἰσραηλῖτες μὲ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ὁδηγός τους ἦταν ὁ μέγας Μωϋσῆς. **Πέρασαν μὲ θαῦμα τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, βουνὰ - λαγκάδια**, κ' ἔπесαν στὴν ἔρημο.

Πεινοῦσαν, διψοῦσαν... Ἔχασαν τὴν ὑπομονή τους. Προτιμοῦσαν νὰ ξαναγουρίσουν στὴ σκλαβιά, γιὰ νὰ τρῶνε λέει τὰ κρεμμύδια, τὰ πράσα καὶ τὰ κρέατα τῆς Αἰγύπτου. **Ἀρχισαν νὰ γογγύζουν καὶ νὰ ἀσεβοῦν** στὸ Μωϋσῆ καὶ στὸ Θεό. Γογγύζεις, βλαστημᾷς; ἔννοια σου· περίμενε τὸ ἀστροπελέκι, τὴν κατάρα. Μικρὴ ἁμαρτία εἶν' αὕτη; Μεγάλη ἁμαρτία. Καὶ τότε **ἦρθε ἡ τιμωρία**. Ποιὰ τιμωρία; Ἐκεῖ στὴν ἐρημιὰ καὶ στὰ φαράγγια, μέσ' ἀπὸ τοὺς βράχους

καὶ τὶς πέτρες ξετρύπωσαν χιλιάδες φίδια, **φίδια φαρμακερά**, ποὺ σὰν σαῖτες ἔπεφταν ἀλύπητα πάνω στὰ κορμιά. Δάγκωναν τοὺς ἄντρες, τὶς γυναῖκες, τὰ παιδιά, τοὺς γέρους· καὶ κάθε δαγκωμένος ἔπεφτε σὲ λίγο κάτω νεκρός· ἑκατοντάδες **νεκροὶ κάθε μέρα!** Ἄνοιγαν τάφους καὶ τοὺς ἔθαβαν ἐκεῖ στὴν ἔρημο.

Οἱ γογγυσταὶ τὰ ἔχασαν. **Μετανόησαν**, ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸ Μωϋσῆ. Καὶ τότε ὁ Θεὸς τοὺς σπλαχνίστηκε. Διέταξε, στὴ μέση τοῦ στρατοπέδου νὰ στήσουν ἓνα **ξύλο** ὑψηλὸ καὶ πάνω σ' αὐτὸ νὰ κρεμάσουν ἓνα **φίδι μπρούτζινο**· καὶ ὅποιος δαγκωμένος, παιδί ἢ γυναίκα ἢ ἄντρας, γύριζε καὶ κοίταζε τὸ φίδι αὐτό, σωζόταν ἀπὸ τὸ δηλητήριο καὶ ζοῦσε (βλ. Ἀρ. 21,4-9). Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ ἑορτὴ τοῦ Σταυροῦ καὶ **ὁ χάλκινος ὄφιν προτύπωνε τὸν Ἐσταυρωμένο**.

—Τί σημασία ἔχει γιὰ ἐμᾶς αὕτη ἡ ἱστορία;
Ἔχει. Ἄς τὴν ἐξηγήσουμε.

Δὲν ὑπάρχουν, ἀδελφοί μου, μόνο τὰ φίδια ποὺ ζοῦν σὲ ἐρημιές καὶ βουνὰ· **ὑπάρχουν καὶ ἄλλα φίδια**, ποὺ κρύβονται μέσα σὲ ἀνθρώπινες **κοινωνίες** καὶ σὲ ἀνθρώπινες **καρδιές**. Καὶ μὴ φοβᾶστε τόσο τὰ φίδια στὴ φύσι· εἶνε σχετικῶς πιὸ ἀθῶα μπροστὰ στὰ ἄλλα. Ἀπορεῖτε; Θὰ σᾶς πῶ λοιπὸν μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα φίδια, καὶ παρακαλῶ τὸ Θεό, κανένα ἀπ' αὐτὰ νὰ μὴ σᾶς πλησιάσῃ.

✓ Δὲν εἶνε πολλὲς ἡμέρες ποὺ ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ κοπέλλα 25 χρονῶν κρατώντας στὴν ἀγκαλιὰ ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Τί ἔχεις, λέω, κοπέλλα μου, τί συμβαίνει; —Παντρεύτηκα πρὶν ἀπὸ 2 χρόνια. Ὁ ἄντρας μου καλὸς - χρυσὸς ἄνθρωπος· μ' ἀγαπάει, μὲ φροντίζει· ἀλλά, δέσποτα, θὰ χωρίσω. —Θὰ χωρίσης; θὰ πάρῃς διαζύγιο ἀπὸ τὸν καλὸ σου ἄντρα; —Ναί, δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω. —Γιατί; τῆς λέω. —Γιατὶ μέσ' στὸ σπίτι μου εἶνε ἓνα φίδι. —Φίδι στὸ σπίτι

σου; (παρακαλῶ μὴ γελάση κανεὶς μὲ τὴν ἀπάντησί της). Ποιό φίδι, παιδί μου; —Φίδι εἶνε **ἡ πεθερά** μου. Μὲ βασανίζει, μὲ φαρμακώνει· τὸ τί μοῦ λέει πρῶτῃ μεσημέρι βράδυ!... Φώναξα τὴν πεθερά, τῆς εἶπα λόγια τοῦ Θεοῦ, μὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Νά λοιπὸν φίδια· πεθερὲς ποὺ ἔχουν χωρίσει ἀντρώγυνα. Δαγκώνουν τὴ νύφη χειρότερα ἀπὸ ὀχιά· ἡ χαρὰ κάνει φτερά ἀπὸ τὴν ψυχὴ της.

✓ Φίδι φαρμακερὸ ὅμως δὲν εἶνε μόνο ἡ πεθερά· εἶνε πολλὰς φορὲς καὶ **ἡ νύφη**. Δαγκώνει τὴν καημένη τὴ μάνα, ποὺ κοπίασε, ὑπέφερε, ἀγρύπνησε, γιὰ ν' ἀναστήσῃ αὐτὸ τὸ λεβέντη ποὺ ἔχει δίπλα της. Νά φίδια ποὺ δὲν ἀφήνουν τ' ἀντρώγυνα νὰ φᾶνε γλυκὸ ψωμί.

✓ Θέλετε νὰ πῶ ἄλλα φίδια; Σὲ χωριὰ τῶν Πρεσπῶν παρουσιάστηκαν **αἰρετικοί**, ποὺ μᾶς ἦρθαν ἀπὸ πολὺ μακριά, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἐφωδιασμένοι μὲ δολλάρια· κινεῦνται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πρὸς τὰ σύνορα. Εἶνε φίδια ποὺ δαγκώνουν τὴν ψυχὴ, τὴν πίστι, τὴν πατρίδα, τὰ ἱερὰ καὶ ὅσιά μας. Εἶνε οἱ ἰεχωβίτες, οἱ λεγόμενοι μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Καλύτερα νὰ σὲ δαγκώσῃ ὀχιά παρὰ αὐτοί. Πᾶνε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, ἀπὸ ἐργοστάσιο σὲ ἐργοστάσιο, ἀπὸ στρατῶνα σὲ στρατῶνα· δηλητηριάζουν ψυχές, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν πιά πίστι στὸ Θεάνθρωπο Χριστὸ καὶ ἀγάπη στὴν πατρίδα.

✓ Εἶδατε καμμιά φορὰ πῶς χαρακτηρίζουμε ἕναν **ἄνθρωπο κακό, πονηρό, διεστραμμένο**; Εἶνε φίδι κολοβό, λέμε. Τέτοιοι ἄνθρωποι μὲ τὴν κακία τους δὲν ἀφήνουν ὄχι ἄτομα ἀλλὰ καὶ κοινωνίες ὁλόκληρες νὰ προκόψουν.

✓ Ἀλλὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐξωτερικὰ φίδια εἶνε τὰ ἐσωτερικά, δηλαδὴ **ἐκεῖνα ποὺ φωλιάζουν στὴν καρδιά**, στὴν ψυχὴ (κακοὶ λογισμοί, ὑπόνοιες, κίνητρα, προθέσεις, σχέδια, αἰσθήματα κ.λπ.). Ἄχ αὐτὴ ἡ καρδιά! Ἄν μποροῦσε ἕνας ἄγγελος νὰ τὴν ἀνοίξῃ! Ἀπὸ τὴν καρδιά, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 15, 18-19), βγαίνουν ὅλα τὰ κακὰ· τὸ μῖσος, ἡ ζήλεια, ὁ φθόνος, ἡ ἀσέβεια, ἡ κακοήθεια, ἡ πονηρὴ ἐπιθυμία, ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία. Φίδια μεγάλα εἶν' αὐτά. Σ' ἕνα χωριὸ γύρισε ἀπὸ τὴ Γερμανία ἕνας ἄντρας καὶ αἰφνιδιάστηκε. Ἔφυγα, μοῦ λέει, στὰ ξένα, δούλευα σκληρὰ μέσ' στὰ ἐργοστάσια, ἔστελνα κάθε ἑβδομάδα τὰ μάρκα στὸ σπίτι, νὰ ζήσει ἡ οἰκογένεια· κ' ἕνας ἄτιμος μιὰ νύχτα τρύπωσε σὰν τὸ φίδι στὸ σπίτι καὶ μοῦ ἀτίμασε τὴ γυναῖκα. Δὲν θέλω νὰ ζῶ, θὰ τὸν σκοτώσω... Ἄχ χωριά, ποὺ ἐρημώσατε γιὰτὶ ἔφυγαν οἱ ἄντρες νὰ δουλέψουν στὸ Βέλγιο καὶ στὴν Αὐστραλία, κ' ἔμειναν ἐδῶ οἱ φαῦλοι καὶ κακοήθεις! Κατηραμένοι νὰ 'νε κάτι τέτοιοι ποὺ χωρίζουν ἀντρώγυνα.

✓ Φίδια εἶνε ἡ κακία πεθερά, ἡ κακία νύφη, ὁ ἄτιμος ἄντρας. Φίδια εἶνε καὶ οἱ λεγόμενες **καλλιτέχνιδες, ἀρτίστες, ντιζέζ**. Γυναῖκες διεφθαρμένες, ποὺ μὲ ἐπίσημες ἄδειες δροῦν καὶ ξαφρίζουν τὰ πορτοφόλια τῶν ἀνοήτων. Σ' ἕνα χωριὸ ἔφτασαν δυὸ τέτοια φίδια. Ἀπὸ τὶς 10 τὸ βράδυ μέχρι πέρα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα χορεύανε γυμνὲς σχεδόν, καὶ μέχρι τὸ πρῶτὸ μάζεψαν 70.000 δραχμές· ξάφρισαν τοὺς χωριάτες. Τὴν Κυριακὴ ἡ ἐκκλησιὰ μάζεψε 25 δραχμές. ὦ ντουινὰ ψεύτη! 75.000 χιλιάδες στὸν διάβολο, καὶ 25 δραχμές στὴν ἐκκλησιὰ. Χρόνια κατηραμένα, ποὺ κάποια μεγάλη τιμωρία θὰ πέσῃ στὰ κεφάλια μας.

✓ Ξέχασα ὅμως τὰ χειρότερα φίδια. Εἶνε **αὐτοὶ ποὺ βλαστημοῦν τὰ θεῖα**. Αὐτοὶ δὲν εἶνε ἄνθρωποι, εἶνε χειρότεροι κι ἀπὸ τὰ ζῶα. Τὸ σκυλὶ τοῦ πετᾶς ἕνα κόκκαλο καὶ κουνάει τὴν οὐρά του νὰ σοῦ πῇ, Ἀφεντικό, εὐχαριστῶ· κι ὁ ἄνθρωπος τὴ μπουκιά ἔχει στὸ στόμα καὶ βλαστημάει τὸ Θεό.

* * *

Γέμισε, ἀδελφοί μου, ὁ κόσμος φίδια. Πῶς θὰ τὰ νικήσουμε; **πῶς θὰ διορθωθῇ ὁ ἄνθρωπος**; Ἰδοὺ τὸ μυστήριον.

Οἱ χωρικοὶ ξέρουν, ὅτι **τὸ φίδι** τὸ καλοκαίρι ἀλλάζει δέρμα· στριμώχνεται σὲ ντουβάρια ἀνάμεσα στὶς πέτρες κι ἀφήνει ἐκεῖ τὸ φιδόπουκάμισό του. Δέρμα ἀλλάζει, ἀλλὰ δόντι δὲν ἀλλάζει. Ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλάζει φορεσιά· ἀπὸ 'κεῖ ποὺ φοροῦσε ντρίλλια, φοράει τώρα ἐγγλέζικα κασμήρια· ἀλλάζει γραβάτες, καπέλλα, παπούτσια· ἀλλάζει ἰδέες, ἀλλάζει συστήματα, συντάγματα... Βλέπεις μιὰ κοκῶνα ἀλλάζει φορεσιές, χτενίσματα, κοσμήματα, ἀρώματα. Κάτω ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε διάβολος, σατανᾶς χειρότερος ἀπ' ὅ,τι ἦταν ἢ γιὰγιά κι ὁ παπποῦς ποὺ περπατοῦσαν μὲ τὰ γουρνοτσάρουχα ἐπάνω στὰ βουνά. **Δὲν ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος** οὔτε μὲ τὰ ραδιόφωνα, οὔτε μὲ τὶς τηλεοράσεις, οὔτε μὲ τὰ φορέματα καὶ τὰ κουστούμια.

Ἔνας, ἀδέρφια μου, **ἕνας μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἄνθρωπο· καὶ αὐτὸς εἶνε Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος**, ὁ μόνος Θεός, ὁ μόνος σωτήρας, ὁ μόνος διδάσκαλος. Αὐτὸν νὰ πιστέψουμε, αὐτὸν νὰ λατρεύσουμε. Δὲν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα ἄλλος τρόπος νὰ διορθωθῇ ὁ κόσμος παρὰ μόνο μὲ τὴν ἀγία μας θρησκεία, μὲ τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Νὰ εἴστε βέβαιοι, ὅτι μόνο ἔτσι, καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογένειες καὶ ὡς ἔθνος καὶ ὡς κοινωνία καὶ ὡς ἀνθρωπότης, θὰ δοῦμε καλύτερες ἡμέρες πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2689

Ὑψώσεις τοῦ τιμίου Σταυροῦ
Κυριακὴ 14 Σεπτεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸ βάθος στὸ ὕψος

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ἐορτάζει ὁ τίμιος σταυρός. Καὶ ὄχι μόνο σήμερα ἀλλὰ καὶ τὴν Τρίτη (Γ') Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Σήμερα εἶνε σὰν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἴδιος ἀπόστολος (βλ. Α' Κορ. 1,18-24), ἴδιο εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 19,6-11,13,20,25-28,30-35), ἴδια νηστεία.

Εἶνε λοιπὸν μεγάλη ἐορτή. Ποιό εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς ἡμέρας; τί ἐορτάζουμε σήμερα;

Ὁ σταυρὸς τῇ Ῥωμαϊκῇ ἐποχῇ ἦταν **ὄργανο ἐκτελέσεως τῶν μεγάλων ἐγκληματιῶν**. Κάθε λαὸς εἶχε, πρὸς παραδειγματισμόν, δικό του ποινολόγιο. Οἱ Ἀθηναῖοι θανάτωναν μὲ κώνειον (φαρμάκι, ὅπως τὸν Σωκράτη), οἱ Σπαρτιᾶτες μὲ κατακρημνισμό στὸ βάραθρο τοῦ Καιάδα, οἱ Ἑβραῖοι μὲ λιθοβολισμό, οἱ Πέρσες μὲ καυσι στὴν πυρά. Οἱ Ῥωμαῖοι κατακτηταὶ ἐβγάζαν τὸν κατάδικο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἔδεναν ἢ κάρφωναν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του σὲ δύο ξύλα δεμένα κόντρα τὸ ἴσον ἄλλο, ἓνα κάθετο κ' ἓνα ὀριζόντιο, καὶ τὸν ἄφηναν ἔτσι ἀβοήθητο, γυμνό, ἐκτεθειμένο, μετέωρο μετὰ ξυ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ἄλλοι κατάδικοι ἔμεναν πάνω στὸ σταυρό, ἀναλόγως τῆς ἀντοχῆς τους, μιά μέρα, δυὸ μέρες, τρεῖς μέρες, τέσσερις μέρες, ἀκόμα καὶ μία ἐβδομάδα. Πονοῦσαν, αἱμορραγοῦσαν, διψοῦσαν. Κι ὅταν ξεψυχοῦσαν κοράκια καὶ σκυλιὰ πεινασμένα ἄρπαζαν κ' ἔτρωγαν τὶς σάρκες τους. Ἀπαίσιος θάνατος.

—Μὰ ὁ Χριστὸς μας τί ἔκανε καὶ τὸν σταύρωσαν; διέπραξε κανένα κακό;

Ὅχι, ἀδελφοί μου. Ὁ Κύριός μας δὲν ἔκανε κανένα κακό. Ὅχι μόνο μυρμηγκι δὲν πάτησε, ἀλλὰ καὶ ἔκανε τὸ καλὸ πάντα, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκε μέχρι ποὺ εἶπε τὸ «Τετέλεσται» (Ἰω. 19,30). Δὲν πέρασε, οὔτε θὰ περάσῃ πάνω στὸν πλανήτη μας ἄνθρωπος σὲ τέτοιο ὕψος ἀρετῆς, ἀγάπης, εὐσπλαχνίας, αὐταπαρνήσεως, μακροθυμίας. Πέρασαν πολλοὶ φιλόσοφοι, ῥήτορες, ποιηταί, μεγάλοι καὶ εὐεργετικοὶ ἄνδρες, μὰ κανεὶς σὰν τὸ Χριστό! Ἀπόρη-

σε ὁ Πιλάτος· «Πόθεν εἶ σύ;», ἀπὸ ποῦ εἶσαι σύ; (ἐ.ἀ. 19,9), δὲν φαίνεσαι ἄνθρωπος τῆς Γῆς. Ὁ Χριστὸς εἶπε λόγια ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε. Κι ἂν ἀκόμα ὑποτεθῇ ὅτι κάπου στὸ σύμπαν ὑπάρχουν ὄντα λογικά, δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν θρησκεία ἄλλῃ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ δίδαξε Ἐκεῖνος. Καὶ μόνο τὰ λόγια του ἀποδεικνύουν, ὅτι εἶνε Θεός· ἂν τὰ ἐφαρμόζαμε, ἡ Γῆ θὰ ἦταν παράδεισος. Καὶ ὄχι μόνο λόγια ἀλλὰ καὶ ἔργα - ἐφαρμογὴ εἶχε· κι ἀκόμη θαύματα. Ἀπλώνε τὰ ἁγία του χέρια καὶ τυφλοὶ ἐβλεπαν, κουφοὶ ἄκουγαν, λεπροὶ καθαρίζονταν, παράλυτοι σηκώνονταν ὀρθοί, ἀκόμα καὶ νεκροὶ ἀνασταίνονταν. **Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν κανένας λόγος νὰ σταυρωθῇ.** Ὁ Πιλάτος ἀποφάνθηκε· «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ» (ἐ.ἀ. 18,38). Καὶ ὅμως ἀπὸ κάτω σὰν σκυλιὰ λυσσασμένα οὐρλιαζαν «**Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν**» (Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6).

—Μὰ, θὰ μοῦ πῆτε· ὁ παντοδύναμος, ὁ Χριστὸς **δὲν μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τὴν σταύρωσι; Μποροῦσε.** Ἐὰν προσέξετε μέσα σὲ ὅσα ψάλλονται σήμερα τονίζεται ἰδιαίτερως τὸ ἐκούσιον τοῦ Πάθους, ὅτι ὁ Χριστὸς, ἐνῶ μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τὸ σταυρό, δὲν τὸν ἀπέφυγε (βλ. & Ματθ. 26,53)· τὸ δαχτυλάκι του μόνο νὰ κουνοῦσε, κάρβουνο θὰ γίνονταν καὶ ὁ Πιλάτος καὶ ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, ὅλοι· δὲν θὰ ἔμενε κανένας. **Παραδόθηκε μόνος του.**

—**Γιατί λοιπὸν παραδόθηκε;**

Ἐδῶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε· ἐὰν δὲν τὸ καταλάβετε αὐτό, Χριστιανοὶ δὲν εἴστε. Θέλησε νὰ παραδοθῇ, **γιὰ νὰ δείξῃ πόσο μᾶς ἀγαπᾷ** καὶ **γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος σωτηρίας.** Ἄν μπορούσε ὁ κόσμος νὰ σωθῇ μὲ «τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν», ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορ. 1,19), διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, δὲν θὰ κατέβαινε στὴ Γῆ Ἐκεῖνος. Γιὰ νὰ κατεβῇ, σημαίνει ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέσο σωτηρίας παρὰ μόνον ὁ σταυρὸς του. Σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς ὄχι διότι ἔκανε δικές του ἁμαρτίες ἀλλὰ γιὰ τὶς δι-

κές μας ἀμαρτίες· **σταυρώθηκε ἀντὶ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν**. Μὲ ἄλλα λόγια, αὐτὰ ποὺ ὑπέφερε ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ τὰ πάθω ἐγώ, νὰ τὰ πάθετε σεῖς. Τὰ δικά μας ἀμαρτωλὰ χέρια καὶ πόδια ἔπρεπε νὰ καρφωθοῦν, ἡ δική μας γλῶσσα ἔπρεπε νὰ ποτιστῇ μὲ ξίδι, ἡ δική μας πλευρὰ ἔπρεπε νὰ λογχισθῇ. Ἔπρεπε νὰ πάθουμε ἐμεῖς, ὄχι ὁ Κύριος. Ἔπαθε αὐτὸς καὶ ἐξώφλησε τὸ χρέος μας, τὰ «**μύρια τάλαντα**» ποὺ ἤμασταν χρεωμένοι (Ματθ. 18,24).

Ἰδοὺ, ἀγαπητοί μου, τὸ μυστήριον τοῦ σταυροῦ· νὰ γιατί σταυρώθηκε.

—Καὶ ὁ σταυρὸς τί ἔγινε;

Ἄλλη ἱστορία αὐτή. Οἱ Ἑβραῖοι διέλυσαν μὲ περιφρόνησι τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ἔρριξαν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δύο σταυροὺς σὲ λάκκο μὲ ἀκαθαρσίες, σὲ σκουπιδότοπο, κι ἀπὸ πάνω ἔστησαν ἓνα εἰδωλολατρικὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης. Τριακόσα χρόνια ἔμεινε ἐκεῖ ὁ σταυρὸς. Καὶ τότε ἔρχεται μιὰ βασίλισσα, ἡ ἁγία Ἑλένη μητέρα τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἔφερε συνεργεῖα· ἔσκαψαν, ἔψαξαν καὶ τέλος βρῆκαν μέσα στὰ σκουπίδια τοὺς τρεῖς σταυροὺς. Ἀποροῦσαν ὅμως ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Λέει ἡ παράδοσις —ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμα τους, ἐμεῖς πιστεύουμε—, ὅτι περνοῦσε μιὰ κηδεῖα καὶ τὴ σταμάτησαν. Παίρνει ὁ πατριάρχης τὸν ἓνα σταυρὸ, τὸν ἀγγίζει στὸ φέρετρο· τίποτα. Παίρνει τὸ δεύτερο, τὸν ἀγγίζει· τίποτα. Παίρνει τὸν τρίτο καὶ μόλις τὸν ἄγγιξε —ὦ τῆς δυνάμεώς σου, τίμιε Σταυρέ—, ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἀναστήθηκε! Ἔτσι **βρῆκαν ποιὸς εἶνε σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ**. Τότε ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μακάριος (314-334 μ.Χ.) ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ὕψωσε· κι ὅταν τὸν εἶδε τὸ πλῆθος τῶν συγκεντρωμένων πιστῶν ἔκραζε τὸ «**Κύριε ἐλέησον**»!

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς σημερινῆς ἡμέρας, τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ.

Διαβάζοντας τὰ πάθη τοῦ **Ἑσταυρωμένου** ἀνατριχιάζουμε, ῥαγίζει ἡ καρδιά μας, δακρύζουν τὰ μάτια μας. **Κλάψτε**, ἀδελφοί μου, **ἐμπρὸς στὸν ἑσταυρωμένο Λυτρωτὴ** τοῦ κόσμου, ποὺ ἄπλωσε τὰ χέρια καὶ ἀγκάλιασε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Δώστε στὸ Χριστὸ τὴν πνοή, τὴν καρδιά, τὰ δάκρυά σας. Ἄν ἀγαπᾷς μιὰ φορὰ τὴ γυναῖκα ἢ τὸν ἄντρα ἢ τὸ παιδί ἢ τὸν ἀρραβωνιαστικό σου, χίλιες φορές ν' ἀγαπᾷς Ἐκεῖνον. Ὅποιος δὲν ἀγαπάει τὸ Χριστό, εἶνε χυδαῖος ἄνθρωπος· μόνο χυδαῖοι δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἀγαπήσουν.

ὦ Χριστέ μου, τί ὑπέμεινες γιὰ μᾶς! Θέλω νὰ σταματήσω. Δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσω. Μοῦ

ῥχεται νὰ κλάψω. Θέλω νὰ πάω στὸ Ἅγιο Ὅρος, νὰ βρῶ μιὰ σπηλιά, **νὰ κλάψω τὰ ἀμαρτήματα μου** καὶ τ' ἀμαρτήματα παπᾶδων, δεσποτάδων, βασιλιάδων· τῶν ἀρχόντων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα ἀμαρτήματα στὴ χώρα μας εἶνε ἡ **βλασφημία**. Ἀκοῦμε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔρριξαν σὲ λάκκο μὲ ἀκαθαρσίες τὸ σταυρὸ. Τί θὰ λέγατε, ἐὰν ἓνας βαπτισμένος χριστιανὸς ἔπαιρνε τὸν Ἑσταυρωμένο τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ —μὲ συγχωρεῖτε— τὸν ἔρριχνε μέσα σ' ἓνα βόθρο, σ' ἓνα ἀποχωρητήριο; Ἀνατριχιάζετε; Ἐ, αὐτὸ ποὺ ἔκαναν τότε οἱ Ἑβραῖοι τὸ κάνουν τώρα λεγόμενοι χριστιανοί. Ἐνα λάκκο ἄνοιξαν γιὰ τὸ σταυρὸ οἱ ἐχθροί του; χίλιους λάκκους τοῦ ἀνοίγουν καὶ τὸν κατεβάζουν δικά του παιδιὰ κάθε φορὰ ποὺ τὸν βλαστημοῦν. **Γίναμε ὁ πιὸ βλάστημος λαὸς** στὰ Βαλκάνια. Ἄχ πατρίδα μου εὐλογημένη, πῶς κατήντησες τώρα ἔτσι; Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια βλαστήμια ἐδῶ δὲν ἀκουγόταν.

Ἡ βλασφημία ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἶνε καὶ **μεγάλῃ ἀχαριστία**. Ἐδῶ ἓνα σκυλί ἔχεις, τοῦ πετᾷς ἓνα κόκκαλο καὶ σοῦ κουνάει τὴν οὐρά, σὰ νὰ σοῦ λέῃ εὐχαριστῶ. Καὶ σ' ἐσένα ὁ Κύριος ἔδωσε τὰ πάντα· γυναῖκα, παιδιὰ, πλῆθος ἀγαθὰ. Στὸ φεγγάρι καὶ στ' ἀστέρια δὲν ὑπάρχει τίποτα, ἐπικρατεῖ ἐρημία! δὲν ὑπάρχει ἓνα τσαμπὶ σταφύλι, ἓνα ἀχλάδι, ἓνα ἄνθος· δὲν ὑπάρχει ὀξυγόνο. Μόνο ἐδῶ στὴ Γῆ μᾶς τὰ ἔδωσε ὅλα ὁ Πανάγαθος· νερό, ψωμί, φρούτα, ψάρια, θάλασσες, ἱματικές πηγές, τὰ πάντα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, χειρότερος κι ἀπ' τὸ σκυλί, κάνει σὰν λυσσασμένος, βλαστημᾷ τὸ Χριστό μας, τὴν Παναγία, τὸν τίμιον Σταυρὸ. Ἔπρεπε, ἀδελφοί μου, γιὰ κάθε βλαστήμια ποὺ ἀκούγεται νὰ χτυποῦν νεκρικὰ καμπάνες. Θὰ πληρώσουμε τὶς βλαστήμιες μας μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο· θὰ στερηθοῦμε, θὰ πεινάσουμε.

Ἀκοῦστε ὅχι ἐμένα τὸν ἀμαρτωλὸ ἐπίσκοπο, ἀκοῦστε τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομο ποὺ σὰν σήμερα πέθανε ἐξόριστος μακριὰ ἀπὸ τὸ ποίμνιό του γιὰ τὴν ἀλήθεια. Λέει ὁ Χρυσόστομος· Ἀκοῦς νὰ βλαστημᾷς τὰ θεῖα; συμβούλεψε τὸ βλάστημο μία καὶ δύο καὶ τρεῖς φορές. Δὲν ἀκούει; Τότε, ἔχεις χέρι; χτύπα τον. Χέρι ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο θ' ἀγιάσῃ. Ἐγὼ δὲν σᾶς λέω αὐτό· σᾶς λέω τοῦλάχιστον **νὰ διαμαρτύρεστε καὶ ὄχι νὰ τὸ ἀνέχεστε**.

Οἱ εὐσεβεῖς πρόγονοί μας εἶχαν σὲ ὕψος τὸν τίμιον σταυρὸ. Θ' ἀξιωθοῦμε νὰ δοῦμε καὶ πάλι **τὸ γένος μας νὰ κρατῇ ὑψωμένο τὸ σύμβολο τῆς σωτηρίας μας**; ὦ Χριστέ, ὦ Παναγία, λυπηθῆτε τὴν πατρίδα μας, «**Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2690

Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Γαλ. 2,16-20)
21 Σεπτεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἕνας μόνο σώζει· Ἰησοῦς Χριστός!

«Καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶ-
μεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου» (Γαλ. 2,16)

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, **ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν**· ὅποιος λέει ὅτι δὲν πιστεύει εἶνε ψέμα. Μὰ, θὰ μοῦ πῆτε, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι σήμερα πολλοὶ εἶνε ἄθεοι καὶ φωνάζουν, Δὲν ὑπάρχει Θεός! πῶς ἐσύ μᾶς λές ὅτι ὅλοι πιστεύουν; Μολονότι ξέρω ὅτι ὑπάρχουν ἄθεοι, ἐπαναλαμβάνω, ὅλοι πιστεύουν· τὸ ζήτημα εἶνε **ποῦ πιστεύουν**. Ἐάν ὅλα τὰ δισεκατομμύρια τῆς ὑφήλιου πίστευαν στὸ Χριστό, αὐτὴ ἡ Γῆ θὰ ἦταν παράδεισος· ἡ λέξι πόλεμος θὰ ἦταν ἄγνωστη. Μὰ δὲν πιστεύουν ὅλοι στὸ Χριστό. Ποῦ πιστεύουν τότε;

Ἀπὸ τὸ σύνολο τῆς ἀνθρωπότητος **οἱ Χριστιανοὶ εἶνε τὸ 25%**· τὸ ἄλλο 75% τί εἶνε; Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς πιστεύουν στὸ Μωάμεθ, στὸ Κοράνιο, ὅπως οἱ Τοῦρκοι· ἄλλοι πιστεύουν στὸ Βούδδα, ὅπως οἱ Ἰνδοί· ἄλλοι πιστεύουν ἀκόμα στὰ εἰδωλα, ὅπως οἱ Γιαπωνέζοι, πολλοὶ κάτοικοι τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Αὐστραλίας, καὶ αὐτῆς τῆς Ἀμερικῆς.

Μὰ κ' ἡμεῖς **οἱ βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι πῶς ζοῦμε;** Ἄν κατέβαινε ἄγγελος καὶ μᾶς κοσκίνιζε, ἐλάχιστους θὰ βρῖσκε ἀληθινούς Χριστιανούς. Οἱ πολλοὶ τὸ βάπτισμα πῆραν μόνο· τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας μόνο τὸ πετσί τους ἄγγιξε, βαθύτερα δὲν προχώρησε.

Μιὰ μειονότης, ἐλάχιστοι, εἶνε αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν πραγματικὰ στὸν Κύριο. **Οἱ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς χριστιανούς μας τί κάνουν;** Ἐμένα ῥωτᾶτε; Ἐξυπνοὶ εἶστε. Ῥῖξετε μιὰ ματιὰ στὰ σπίτια, στοὺς δρόμους, δεξιὰ - ἀριστερά, τεντώστε τὸ αὐτάκι σας, πάρτε ζυγαριὰ καὶ ζυγίστε, καὶ θὰ δῆτε. **Ποῦ πιστεύουν;**

Ἐπρῶτα-πρῶτα στὸ **χρῆμα**. Μὴν κοροϊδεύωμαστε, σήμερα «**θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου**» (πρβλ. Β' Κορ. 4,4) εἶνε ὁ **μαμωνᾶς** ποὺ εἶπε ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 6,24. Λουκ. 16,13). Λεφτά, λύσσα γιὰ λεφτά. Ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ, καὶ τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀκόμα, εἶνε μέσ' στὴ γῆ σὰν τὰ μαμούνια· στὰ ἐμπορία, στὶς κομπίνες, στὶς ἀτιμίες· γιὰ νὰ θησαυρίσουν, γιὰ λεφτά! Εἶνε αὐτὸς ποὺ τὸν λένε **χαμοθεό**. Ὅποιος ὁμως κυνηγᾷ τὸ χαμοθεό, τὸ μαμωνᾶ, χάνει τὸν ἄνω Θεό· δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ τοὺς δύο.

Ἐἄλλοι, οἱ νεώτερες γενεές, λατρεύουν τὶς **ἡδονές**· τὰ γλέντια, τὶς διασκεδάσεις, τὴ γλυκεῖα ζωὴ. Σκοπὸς τους εἶνε «**Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν**» (1η Κορ. 15,32). Ὅπως τὰ κοράκια πέφτουν στὰ ψοφίμια, ἔτσι αὐτοὶ πέφτουν στοὺς αἰσχροὺς ἔρωτες, στὶς ἀνηθικότητες, σὲ ὅλ' αὐτά.

Ἐἄλλοι εἶνε εὐγενέστεροι, ἰδανικό τους εἶνε ἡ **οἰκογένεια**. Θεοποιοῦν τὸν ἡ τὴν σύζυγο, θεοποιοῦν τὸ παιδί.

Ναί, ν' ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα σου, ν' ἀγαπᾷς τὴ γυναῖκα σου, ν' ἀγαπᾷς τὰ παιδιά σου· ἀλλὰ μέχρι ἐνὸς σημείου. Παραπάνω ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε –«**δεῦτε προσκυνήσωμεν**»– ἐκεῖνος ποὺ δίνει καὶ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά, καὶ τὰ χωράφια καὶ τὰ γίδια· ὁ Θεός. Λοιπὸν μὴ μοῦ κάνεις τὸν ἄντρα εἰδωλο, τὴ γυναῖκα εἰδωλο, τὸ παιδί εἰδωλο. Τοὺς εἶδες; Ὅσο ζῇ ἡ γυναῖκα, ζοῦν τὰ παιδιά, ὑπάρχει ὑγεία στὸ σπίτι, τότε ὅλα καλὰ· πέθανε ἡ γυναῖκα, πέθανε ὁ ἄντρας, πέθανε τὸ παιδί; τότε πέθανε ὁ Θεός τους. Ὅλα τὰ εὐαγγέλια νὰ κατεβάσης, ὅλα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ νὰ πῆς, δὲν τοὺς παρηγορεῖς· γιατί χάσανε τὸ Θεό τους. Μὰ ζῇ ὁ Θεός, ζῇ καὶ βασιλεύει. Δὲν πεθαίνει, εἶνε αἰώνιος. «**Νῦν καὶ αἰεὶ**». Τί θὰ πῇ «**Νῦν καὶ αἰεὶ**»; Ἐμεῖς εἴμαστε στὸ «**νῦν**», ἐνῶ στὸ «**αἰεὶ**», στὴν ἀπέραντη αἰωνιότητα, εἶνε ὁ Χριστός, ὁ ἐν Τριάδι Θεός.

Ἐἄλλοι ὁμως ἔχουν πλανηθῇ μὲ **τὰ μάγια**. Γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ μάγους· ὄχι μόνο στὰ χωριά ἀλλὰ καὶ στὶς μεγάλες πολιτείες. Μπαίνουν παντοῦ, ἀνεβαίνουν τὰ σκαλιὰ μεγάλων σπιτιῶν, ὅπου εἶνε οἱ κυρίες καὶ οἱ μορφωμένοι· καὶ κάνουν χρυσές δουλειές. Ἀρρώστησε τὸ παιδί; δὲν τὸ φέρνουν στὴν ἐκκλησίᾳ, τὸ πᾶνε στὴ μάγισσα νὰ τὸ κάνη καλὰ. Κάνουν συνοικέσιο; πᾶνε στὴ μάγισσα. Θέλουν νὰ μάθουν τὸ μέλλον; στὴ μάγισσα. Βλέπουν ἀντρόγυνο ἀγαπημένο καὶ τὸ φθονοῦν; θὰ βάλουν τὸ διάβολο νὰ τὸ χωρίσῃ, θὰ πᾶνε στὶς μάγισσες. Πιστεύουν στὰ μάγια.

Ἐἄλλοι πιστεύουν σὲ **προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες**. Προχθές εἶχα μπεῖ σ' ἓνα αὐτοκίνητο. Βλέπω μπροστά, ἀντὶ γιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, νὰ 'χῃ ἓνα πέταλο. Τοῦ 'κα-να ὀλόκληρη διδαχὴ, μὰ τοῦ νάκο· ἐπέμενε νὰ πιστεῖ ἢ στὸ πέταλο! Στὴν Ἀθήνα σὲ ἓνα σωφτέρ, ποὺ τὸ εἶχε σὰν εἰκόνισμα, ἀποπειράθηκα νὰ τὸ ξεκρεμάσω καὶ πῆγε νὰ μὲ σκοτώσῃ. Αὐτό, λέει, εἶνε τὸ γούρι μου, αὐτὸ μὲ σώζει. Δὲν σὲ σώζει ὁ σταυρός, ἡ Παναγιά, ὁ Θεός; ἓνα πέταλο ἀλόγου λοιπὸν ἔγινε σωτηρία σου;

Ἐἄλλοι πάλι, θεωροῦμενοι ἀνώτερα πνεύματα, λόγοι, προφέσσορες, ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας, λατρεύουν τὴν **ἐπιστήμη**. Πέρασαν ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο, ἔμαθαν μερικά γραμματάκια, κι ὅταν ἔρχονται στὰ χωριά μας τὰ εὐλογημένα σκορπίζουν σὰν τὶς ὀχιές δηλητήριο, τὴν ἀπιστία. Ἐγὼ εἶμαι ἐπιστήμονας! σοῦ λέει. Τί ἐπιστήμονας, ποὺ ἂν τὸν βάλῃς νὰ γράψῃ μιὰ σελίδα θὰ κάνῃ δεκαπέντε λάθη. Εἶνε καλὸς στὸ τάβλι· τὰ βιβλία τὰ 'κλεισε, ἔχει ὁμως τὸ θράσος νὰ παριστάνῃ τὸ σοφὸ καὶ νὰ διαδίδῃ τὴν ἀθεΐα. Ἐμεῖς, λέει, πιστεύουμε στὴν **ἐπιστήμη**. Ποιὰ ἐπιστήμη; Ὑπάρχουν δυὸ ἐπιστήμες· μιὰ ποὺ γράφεται μὲ μι-

κρὸ ἔψιλον καὶ σημαίνει ἐκμετάλλευσις (γίνονται γιατροὺς ἢ δικηγόροι γιὰ νὰ γδέρνω τὸν κόσμον), καὶ ἡ Ἐπιστήμη, μὲ ἔψιλον κεφαλαῖο, ποὺ σημαίνει ὑπηρεσία τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ μεγάλες κορυφές τῆς ἐπιστήμης πιστεύουν στὸ Θεὸ καὶ βλέπουν παντοῦ στὸ σύμπαν τὰ μεγαλεῖα του. Ὅλοι αὐτοὶ πιστεύουν· μόνο τοῦ ἄφρονος ἡ διάνοια κλονίστηκε καὶ «εἶπεν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός» (Ψαλμ. 13,1).

✓ Κάποιοι ἄλλοι, τέλος, πιστεύουν στὴν **πολιτική**, στὰ κόμματα καὶ τοὺς ἀρχηγούς, τοὺς ὁποίους ἀνεβάζουν πολὺ ψηλά. Ἐχουμε πικρὴ πείρα αὐτῆς τῆς προσωπολατρίας. Αὐτὰ τὰ πρόσωπα, οἵουδήποτε χρώματος –ὀμιλῶ ἔξω ἀπὸ παρατάξεις καὶ πάνω ἀπὸ κόμματα, ὡς κληρικός καὶ ἱεροκήρυκας–, αὐτὰ στὰ ὁποῖα στηρίζουν σήμερα τὴν ἐλπίδα τους, νὰ ξέρετε καλά, μιὰ μέρα θὰ πέσουν, γιατί εἶνε ἄνθρωποι. Καὶ ἡ πατρίδα μας πλήρωσε ἀκριβὰ τὴ λατρεία σὲ πολιτικούς ποὺ ἀποδείχθηκαν ἀνάξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ. Ὁ λόγος τῆς Γραφῆς εἶνε αἰώνιος· «Μὴ πεποιθᾶτε ἐπ’ ἀρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία» (Ψαλμ. 145,3). Μὴ στηρίξετε, λέει, σὲ ἐπίγειους ἀρχόντες, ποὺ σήμερα κυριαρχοῦν· θὰ πέσουν καὶ ἡ πτῶσι τους, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἀτομική, συμπαρασύρει πολλοὺς καὶ εἶνε ἀξία θρήνων πολλῶν.

Ἀδελφοί μου, ἀπευθύνομαι σ’ ἐσᾶς ὡς ἀπεσταλμένος Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἁμαρτωλὸς κ’ ἐγὼ πρὸς ἁμαρτωλούς, καὶ σᾶς λέω· Σβῆστε τὰ ἀπατηλὰ αὐτὰ πιστεύω καὶ κρατῆστε ἓνα καὶ μόνο, τὸ *Πιστεύω* τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ «*Πιστεύω*» μας, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 138 λέξεις, εἶνε γραμμένο ὅχι μὲ μελάνι ἀλλὰ μὲ αἷμα πατέρων καὶ μαρτύρων· γι’ αὐτὸ καὶ δὲν σβήνει ποτέ. **Τὸ «Πιστεύω» μας, ἡ πίστι στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, αὐτὴ σώζει.**

Κάποτε στὰ χρόνια τοῦ πολέμου ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς πῆγα νὰ περάσω ἓνα ποτάμι καὶ μὲ σταμάτησαν εὐτυχῶς· Μὴν περνᾶς τὸ γεφύρι, μοῦ εἶπαν, σάπισαν τὰ ξύλα του καὶ θὰ πέσης μέσα... **Σὲ σάπια σανίδα μὴν πατᾶς, θὰ τσακιστῇς.**

Ὅλα τ’ ἄλλα πρόσωπα ἢ πράγματα εἶνε ἐπισηφάνη, σάπιες σανίδες. Μὴ στηρίζετε, ἀδελφοί μου, τὸ μέλλον σας, τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν, τῆς οἰκογενείας σας, τοῦ χωριοῦ σας, τῆς πατρίδας μας, σὲ **πρόσωπα καὶ ἰδεολογίες Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς**. Ἀτενίστε ψηλά, σὰν Χριστιανοὶ Ἕλληνες, στηριχθῆτε ὅχι σὲ σάπιες σανίδες, ἀλλὰ στὸ βράχο τοῦ Γολγοθᾶ, τὸν ποτισμένο μὲ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος σὲ κάθε θεία λειτουργία μᾶς λέει· *Λάβετε φάγετε καὶ Πίετε ἐξ αὐτοῦ..., τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου καὶ τὸ αἷμα μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης* (θ. Λειτουργία). Ναί, πάνω στὸ βράχο αὐτὸν νὰ στηριχθοῦμε.

Θέλω μὲ **ἓνα παράδειγμα** νὰ διασαφηνίσω τὴν θεμελιώδη αὐτὴ ἀλήθεια, ὅπως τὴν κηρύττει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὰ λόγια «*Ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου*» (Γαλ. 2,16).

Ἕνας **διαβάτης** περπατώντας ἀπρόσεκτα γλίστρησε κ’ ἔπεσε σὲ **λάκκο** βαθύ, μὲ τοιχώματα λεῖα χωρὶς προεξοχές. Πῶς νὰ βγῇ ἐπάνω; Προσπάθησε μιὰ, δυό, τρεῖς φορές νὰ σκαρφλώσῃ, μὰ δὲν μπόρεσε· γλίστροῦσε κ’ ἔπεφε πάλι μέσα. Βάζει τίς φωνές, μὰ ποὺ νὰ τὸν ἀκούσουν ἀπὸ «κεῖ κάτω»; Ἕμεινε ἀπελπισμένος. Μετὰ ἀπὸ ὦρα νὰ κ’ ἔρχεται κάποιος. Μόλις τὸν εἶδε τοῦ λέει· Μωρέ, καλὰ ἔπαθες, ψόφα ἐκεῖ! Ἦταν ἐχθρός του. Ἀργότερα ἔρχεται κάποιος ἄλλος. Ὅταν ἔσκυψε νὰ δῇ, τὸν ἔπιασε Ἰλιγγος· ζαλισμένος ἔκανε πίσω, μὴν πέσῃ κι αὐτὸς στὸ λάκκο, κ’ ἔφυγε. Μετὰ πέρασε κάποιος εὐσπλαχνος· τὸν συμπόνεσε, ἔβγαλε τὸ μαντήλι του καὶ θρηνοῦσε· Ἄχ, τὸν καημένο τί

ἔπαθε!... Ἦρθε μετὰ ἄλλος, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ λέγοντάς του· Κάνε ὑπομονή. Ἐρχεται κ’ ἓνας ἄλλος, ποὺ ἔδειξε κάποιο ζωηρότερο ἐνδιαφέρον· αὐτὸς τοῦ πετάει ἓνα σχοινί, ἀλλὰ ἦταν κοντό· πηδοῦσε ὁ ταιλίπυρος νὰ τὸ πιάσῃ καὶ δὲν μπορούσε. Τὸν ἔπιασε πάλι ἀπογοήτευσι. Τέλος ἔρχεται καὶ κάποιος – ὡ αὐτός! ἔφτιαξε σκάλα, κατέβηκε κάτω στὸ λάκκο, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε, τὸν παίρνει στὴν πλάτη του, τὸν ἀνεβάζει ἐπάνω ψηλά, τὸν βγάζει ἀπὸ τὸ λάκκο. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σώθηκε ἔπεσε μπρὸς στὸν εὐεργέτη του μπρούμυτα καὶ τοῦ εἶπε· Σ’ εὐγνωμονῶ αἰώνια, σ’ εὐχαριστῶ γι’ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανες!

Παραμῦθι εἶνε; Ὁχι. Παραβολικὰ σᾶς μίλησα. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ ἔπεσε στὸ λάκκο; Αὐτὸς εἶμαι **ἐγὼ**, εἶσαι **σύ**, εἴμαστε **ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα**. Ποιὸς εἶνε ὁ λάκκος; Εἶνε **ἡ πτῶσι στὴν ἁμαρτία**, ποὺ ὠδήγησε στὸ θάνατο καὶ στὸν ἄδη ὅπως ἀκοῦμε στὸν Ἐξάψαλμο· «*Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου*» (Ψαλμ. 87,7). Ὁ λάκκος εἶνε **ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἁμαρτιῶν**· μῖσος, ψευδομαρτυρία, πορνεία, μοιχεία, φόνος, βλασφημία...

Πῶς νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ λάκκο ὁ ἄνθρωπος; Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πέρασαν ἀπὸ τὴ Γῆ μεγάλα πρόσωπα· ποιηταί, φιλόσοφοι, ἰδρυταί θρησκειῶν, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Κατέβηκε δὲν κατέρωθε κατὰ. Τὸ πολὺ – πολὺ ἄπλωσαν τὸ κοντό τους σχοινί, ποὺ δὲν ἔφτανε ὥστε νὰ τ’ ἀρπάξῃ ὁ πεσμένος καὶ ν’ ἀνεβῇ ἐπάνω. Ποιὸς τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λάκκο; **Μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός**. Δὲν εἶνε παραμῦθι, εἶνε ἀλήθεια. Κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανούς ἐδῶ στὴν ἁμαρτωλὴ γῆ καὶ στοὺς κευθμῶνες τοῦ ἄδου. Εἶδατε γερανό; Ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἔγινε ὁ γερανὸς ποὺ ἔπεσε βαθειὰ μέσα στὸν ἄδη καὶ μᾶς ἄρπαξε· ἔγινε ἡ κλίμαξ, ἡ σκάλα, μὲ τὴν ὁποία ἀνεβαίνουμε στοὺς οὐρανούς, ὅπως λέει γιὰ τὸ Σταυρὸ ἡ Ἐκκλησία· «*Ὁ θεὸς κλίμακος! δι’ ἧς ἀνατρέχουμε εἰς οὐρανούς*» (ἀίν. ἰδ’ Ἑπτ.).

Ἔτσι λοιπὸν σωθήκαμε. Καὶ κηρύττοντας αὐτὸ ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**, ὅτι ἓνας μόνο μᾶς σώζει, δὲν ὑπάρχει ἄλλος, λέει· «*Καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου*» (Γαλ. 2,16).

Ναί, ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Σωτήρας μας, καὶ **σ’ αὐτὸν πιστεύω** ὅχι μόνο ὁ Παῦλος, ἀλλὰ **μία ἀναρίθμητη στρατιὰ ἁγίων**· μικρὰ παιδιὰ ὅπως ὁ ἅγιος Κήρυκος, κοπέλλες ὅπως οἱ ἅγιες Θέκλα, Βαρβάρα, Αἰκατερίνη, νέοι ὅπως οἱ 40 Μάρτυρες, διᾶκοι ὅπως ὁ ἅγιος Λαυρέντιος, παπᾶδες ὅπως ὁ ἅγιος Χαράλαμπος, ἐπίσκοποι ὅπως ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος· πιστεύσαν λαϊκοί, πιστεύσαν στρατιωτικοί ὅπως οἱ ἅγιοι Δημήτριος, Γεώργιος, Θεόδωροι· πιστεύσαν οἰκουμνικοὶ διδάσκαλοι ὅπως ὁ Βασίλειος καὶ ὁ Χρυσόστομος· πιστεύσαν βασιλιᾶδες ὅπως ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ βασίλισσες ὅπως ἡ ἁγία Ἐλένη..., στρατιὰ ὁλόκληρη. Ὅλοι ἦρθαν μπροστὰ στὸ Χριστὸ λέγοντάς του· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν, **σύ εἶσαι ὁ βασιλεὺς μας!**

Πιστεύουμε κ’ ἐμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες. Ἕμεις λοιπόν, ποὺ τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε γραμμένο στὰ ἑλληνικά, ἐμεῖς ποὺ ὁ τόπος μας ἀνέδειξε τόσοις μάρτυρες, ἐμεῖς ποὺ μὲ τὴν πίστι στὸ Χριστὸ εἶδαμε ἐλεύθερη τὴν πατρίδα μας, **ἐμεῖς τώρα θ’ ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό; Ὁχι, ἀδέρφια μου!** προτιμοῦμε θὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος, νὰ λειώσουν τὰ βουνὰ, ν’ ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ, παρὰ νὰ Τὸν ἀρνηθῶμε. Ἐάν ἐμεῖς ἀρνηθῶμε τὸ Χριστό, καὶ οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν· «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 & θ. Λειτουργία).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2691	Κυριακὴ Α' Λουκά 28 Σεπτεμβρίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Α'. Τὸ ἠλεκτρονικὸ φακέλλωμα καὶ ὁ ἀριθμὸς 666

(τὸ ἀνάγνωσμα τοῦτο εἶνε παλαιό, σαράντα ἐτῶν· τὸ νόημά του ὁμως μπορεῖ νὰ ρίξη φῶς στὴν ἐποχὴ μας)

«Παῖδιά, ἐσχάτη ὥρα ἐστί, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκουμεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν» (Α' Ἰω. 2,18)

Ἡ ζωὴ μας, ἀγαπητοί μου, ἐπάνω στὸν πλανήτη αὐτὸν τῆς Γῆς, καὶ 100 ἀκόμη χρόνια ἂν διαρκέσῃ, εἶνε μικρὴ, πολὺ μικρὴ ἐν συγκρίσει μὲ τὴν αἰωνιότητα. Ἡ αἰωνιότης εἶνε σὰν ὠκεανὸς βαθὺς καὶ ἀπέραντος, ἐνῶ ἡ ζωὴ μας εἶνε σὰν **μιὰ σταγόνα** μπροστά του.

Μεγάλον τὸ μυστήριον τοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος διακρίνεται σὲ παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον. Ὡς πρὸς τὸ **παρελθόν**, ἡ περιέργειά μας προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συνέβη μελετώντας ἀρχαῖα βιβλία, παπύρους καὶ περγαμινές, ἐρευνᾷ μνημεῖα καὶ τάφους, ἐξετάζει τὰ γεωλογικὰ στρώματα ... Παρ' ὅλ' αὐτά, ποιὸς ἐπιστήμονας μπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι γνωρίζει τέλεια τὸ παρελθόν; Βαθὺ σκοτάδι καλύπτει ἰδίως τὴς ἀρχὲς τῆς δημιουργίας τῆς Γῆς καὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων. Ὡς πρὸς τὸ **μέλλον** τώρα, τὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας εἶνε ἀδιαπέραστο. Ποιὸς σοφὸς μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ τί θὰ συμβῇ μετὰ ἀπὸ 100 χρόνια στὸν πλανήτη μας; Ὅχι μετὰ ἀπὸ 100 χρόνια, ἀλλὰ ἀγνωστοῦμε ἀκόμη καὶ τί θὰ συμβῇ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας. Ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι ἀμέριμνος κι ἀπολαμβάνεις τὰ ἀγαθὰ σου καὶ κάνεις σχέδια, αἰφνης γίνεται σεισμός, καὶ μία μεγάλη καὶ ὠραία πόλις καταστρέφεται. Ἡ ἐπιστήμη ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τοὺς σεισμούς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μέτρησι καὶ τὴν περιγραφὴν, καμμία πρόγνωσι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ. Μόνο τὰ σκυλιά, μὲ τὴ δυνατὴ ἀκοή ποὺ τὰ ἔχει προικίσει ὁ Μεγαλοδύναμος, κάτι αἰσθάνονται ἀπὸ τὸν πρὸ τοῦ σεισμοῦ θόρυβο τῆς γῆς καὶ γαυγίζουν ἀνήσυχα.

Τί ἐπιφύλασσει τὸ μέλλον;

Παρ' ὅλο ὅμως τὸ πυκνὸ πέπλο ποὺ καλύπτει τὸ **μέλλον**, ὁ ἄνθρωπος δὲν παύει ν' ἀτενίζει πρὸς αὐτό, τὸ κοντινὸ καὶ τὸ μακρινὸ **μέλλον**, καὶ νὰ ζητᾷ νὰ δῇ κάποια ἀκτῖνα φωτός. Τὴν περιέργειαν αὕτη ἐκμεταλλεύονται τὰ ὄργανα τῆς μαντείας καὶ μαγείας. Ἡ ἀρχαία μαντεία καὶ ἡ μαγεία ἐμφανίζονται σήμερα μὲ τὸν «ἐπιστημονικὸ» μανδύα τῆς ἀστρολογίας, τῆς οἰωνοσκοπίας καὶ τοῦ πνευματισμοῦ (μέντιουμ)· δροῦν, καὶ ἡ πελατεία τους διαρκῶς αὐξάνει. Ὅλοι ζητοῦν νὰ μάθουν τὸ μέλλον τῆς ἀτομικῆς, τῆς οἰκογενειακῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Τὸ μέλλον ἐν τούτοις παραμένει ἀγνωστο. Ἡ ἀνθρώπινη διάνοια, παρὰ τὴς τόσες πτήσεις της, εἶνε πεπερασμένη. Καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐπιστήμονας ὡς πρὸς τὸ μέλλον δὲν γνωρίζει τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἓνα κοινὸ ἄνθρωπο.

Τὸ μέλλον, ὅχι μόνο σὲ γενικὲς γραμμὲς ἀλλὰ μέχρι καὶ τὴς ἐλάχιστης λεπτομέρειας, τὸ γνωρίζει ἓνας καὶ μόνος· καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ παντοδύναμος, πάνσοφος καὶ πανάγαθος **Δημιουργὸς** τοῦ σύμπαντος, ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου. Μπροστά του παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον εἶνε ἀνοιχτὰ καὶ διαφανῆ. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Μυστήριον,

ποὺ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ, καὶ μόνο μὲ τὴ μυστικὴ κεραία τῆς πίστεως κάπως τὸ συλλαμβάνει. Ὁ Θεός, ποὺ γνωρίζει τὰ πάντα, σὲ ὠρισμένα ἐκλεκτὰ πνεύματα, λόγῳ τῆς ἀγιότητός τους, τοὺς δίνει τὸ προφητικὸ χάρισμα, γιὰ νὰ δοῦν διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ὑπερφυσικῆς ὁράσεως τί θὰ συμβῇ στὸ μέλλον. Ὅτι δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων, τὸ βλέπουν οἱ «ὁρῶντες», οἱ **προφῆται**, καὶ τὸ διατυπώνουν μὲ γλῶσσα ἀνθρώπινη, ἡ ὁποία ὁμως σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφράσῃ ὅ,τι εἶδαν καὶ ἤκουσαν ἐκεῖνοι στὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ φοβερὰ ἐκεῖνα ὁράματά τους. Προφητεύουν ὅχι ἀπλῶς γεγονότα ποὺ θὰ συμβοῦν μετὰ ἀπὸ ἑκατοντάδες ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρώπινη διανοία ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐπινοήσῃ, ὅπως εἶνε π.χ. ἡ ἐκ παρθένου γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί, ὅπως λέει κάποιος σοφός, «ἐὰν τὸ νὰ προφητεύῃ κανεὶς ἓνα ἱστορικὸ γεγονὸς εἶνε θαῦμα, τότε τὸ νὰ προφητεύῃ ὑπερφυσικὰ θαύματα εἶνε θαῦμα θαυμάτων».

Υπάρχουν προφῆτες, ποὺ ἔζησαν στὰ χρόνια τῆς παλαιᾶς διαθήκης καὶ προφήτευσαν τὴν ἔλευσι καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ πληροφορίες ὅχι μόνο γενικὲς ἀλλὰ καὶ μὲ λεπτομέρειες καταπληκτικῆς καὶ ἡ ἐκπλήρωσι τῶν προφητειῶν αὐτῶν ἀποτελεῖ τρανὴ ἀπόδειξι τῆς θεοπνευστίας τῆς ἁγίας Γραφῆς. Υπάρχουν ὅμως καὶ προφῆτες στὰ χρόνια τῆς καινῆς διαθήκης, οἱ ὁποῖοι προφητεύουν τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν κατὰ τὴ διαδρομὴ τῶν μετὰ Χριστὸν αἰώνων. Τὸ προφητικὸ χάρισμα εἶχαν ὅλοι οἱ ἀπόστολοι, ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ κορυφαῖος Παῦλος καὶ ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής, ὁ ὁποῖος ἔγραψε καὶ ὁλόκληρον προφητικὸ βιβλίον, τὴν Ἀποκάλυψιν.

Ἀπαντᾷ ἡ Ἀποκάλυψις

Ἀποκάλυψις· τί **φοβερὸ βιβλίον!** Ἀνοίγοντας τὸ βιβλίον αὐτὸ καὶ μελετώντας το μὲ πίστι, νομίζουμε ὅτι βρισκόμαστε καθισμένοι σὲ ἓνα παγκόσμιο θέατρο. Ἐπάνω στὴ σκηνὴν τοῦ ὡς κύριον πρόσωπο παρουσιάζεται τὸ «**ἐσφραγμένον ἄρνιον**» (Ἀπ. 5,6,12· 13,8), ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σὲ ὅλη τὴν ἐκθαμβωτικὴν μεγαλοπρέπειάν του. Τὸν συνοδεύει πλῆθος ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, μαρτύρων καὶ ἡρώων, καὶ διεξάγει πόλεμον ἀδιάλειπτον κατὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες ἀναδύονται σὰν ἀνήμερα θηρία καὶ μὲ λύσσα ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ. Τί τρομερὴ πάλη! Ἀκούγονται σάλπιγγες. Ἀστράφτει καὶ βροντᾷ ὁ οὐρανός. Βασιλεία πέφτουν. Πόλεις καταστρέφονται κ' ἐξαφανίζονται. Ἡ φύσις ἀναστατώνεται. Σεισμοὶ σείουν τὸν πλανήτη καὶ ἡφαίστεια ἐκρήγνυνται. Φωτιὰ καὶ χαλὰζι πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐρχεται σι-

γμη πού ὁ Θεατὴς μένει ἔντρομος ἀπὸ ὅσα βλέπει κι ἀκούει· φαίνεται ὅτι τὸ κακὸ θριαμβεύει, ὁ σατανᾶς νικᾷ, τὰ ἄγρια θηρία ἐπικρατοῦν. Ἀλλὰ στὸ τέλος τὰ θηρία, πού συμβολίζουν τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις, δὲν νικοῦν· νικᾷ τὸ ἐσφαγμένο Ἀρνίον, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ γιὰ τὴν νίκη του ἀκούγονται παιᾶνες στὸν οὐρανόν.

Παρήγορο βιβλίον ἢ Ἀποκάλυψις γιὰ κάθε πιστὸ πού ἀγωνίζεται σκληρὰ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ ἀρετῆς μέσα στὸ σύγχρονο κόσμον. Στὴν Ἀποκάλυψι βέβαια, λόγῳ τῆς συμβολικῆς κυρίως γλώσσης πού μεταχειρίζεται ὁ θεόπνευστος συγγραφεύς, πολλὰ σημεῖα φαίνονται δυσκατανόητα καὶ δυσερμηνεύτα, καὶ γι' αὐτὸ μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἀπέφυγαν νὰ τὰ ἐρμηνεύσουν. Ἀλλ' ὅπως πολλὲς προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐνῷ φαίνονταν ἀκατάληπτες, βρήκαν τὴν ἐρμηνεία τους κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἔτσι καὶ οἱ προφητεῖες τῆς Ἀποκαλύψεως, μολονότι σήμερα φαίνονται δυσερμηνεύτες καὶ ἀκατάληπτες, ἐν τούτοις σὺν τῷ χρόνῳ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐξελισσομένων γεγονότων τῆς ἱστορίας θὰ βροῦν τὴν ὀρθὴ ἐρμηνεία τους ὅταν θὰ πλησιάσουν οἱ ἡμέρες ἐκεῖνες στὶς ὁποῖες ἀναφέρονται. Ἕνα παράδειγμα. Στὴν Ἀποκάλυψι (κεφ. 9, στίχ. 1-10) γίνεται λόγος γιὰ ἀκρίδες, πού θὰ ἔχουν «*θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς*» καὶ «*ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον*». Ποιὲς εἶνε οἱ «*ἀκρίδες*» αὐτές; Πολλὴ καὶ μεγάλη ἡ συζήτησι μεταξὺ τῶν ἐρμηνευτῶν στοὺς περασμένους αἰῶνες. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὴν καλύτερὴ ἐρμηνεία τὴν ἔδωσε ἕνα μικρὸ παιδί τῆς ἐπαρχίας Κοζάνης· αὐτὸ ἦταν στὸ χωράφι μὲ τοὺς γονεῖς του, κι ὅταν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν οὐρανὸ ἕνα σμήνος ἀεροπλάνων φώναξε· «*Μάνα, καρκαλέτσια!*». Στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς αὐτῆς «*καρκαλέτσια*» λέγονται οἱ ἀκρίδες. Στὸν μικρὸ αὐτὸν τὰ ἀεροπλάνα φάνηκαν σὰν ἀκρίδες· ἀλλὰ τί ἀκρίδες· «*ἀκρίδες*» Ἀποκαλύψεως! (βλ. στὸ βιβλίο μας, *Τὰ τέσσαρα χρώματα*, Ἀθήναι 1955, σ. 7).

Ἡ προφητεία γιὰ τὸν ἀντίχριστο

Μία ἀπὸ τὶς προφητεῖες τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶνε καὶ ἡ προφητεία γιὰ τὸν ἀντίχριστο. Γιὰ τὸν ἀντίχριστο μιᾶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ὁ Παῦλος στὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῇ (2,2-4), ὁ Ἰωάννης στὴν Α' καθολικὴ Ἐπιστολῇ του (2,18) καὶ στὴν Ἀποκάλυψι (κεφ. 13ο). Ὁ ἀντίχριστος ζωγραφίζεται ὡς «*τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς καὶ ἔχον κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ καὶ ἐλάλει ὡς δράκων*» (Ἀπ. 13,11). Ἀλλὰ **ποιός εἶνε ὁ Ἀντίχριστος;**

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὸ ῥητὸ πού εἴπαμε στὴν ἀρχὴ κάνει διάκρισι μεταξὺ πολλῶν ἀντιχρίστων καὶ ἐνὸς κατ' ἐξοχὴν ἀντιχρίστου. Ἀντίχριστος γενικὰ ὀνομάζεται καθένας πού ἀρνεῖται τὴ θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί, μολονότι παρουσιάζεται σὰν ἀρνάκι μιλώντας γιὰ θεϊκὰ πράγματα, ἐν τούτοις εἶνε λύκος κρυμμένος, πού μὲ γλῶσσα ἀπατηλὴ προσπαθεῖ νὰ παρασύρῃ τοὺς πιστοὺς. Εἰδικώτερα ὅμως ἀντίχριστος ὀνομάζεται καθένας πού καταπολεμεῖ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ πού συνεχίζεται στὴν Ἐκκλησίᾳ. Τέτοιοι ἀντίχριστοι ὑπῆρξαν πολλοί, ὅπως βλέπει κανεὶς μέσα στὴν ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν πάντοτε· τελευταῖα ἀντίχριστοι—ἀρνάκια στὴν ἐμφάνισι ἀλλὰ λύκοι στὴν πραγματικότητα—εἶνε οἱ χιλιαστές ἢ ψευδο-μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά· ἡ γλῶσσα τους φαίνεται μελιστάλακτη, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὸ μέλι, τὶς «*ἁγιογραφικὲς*» τους ὁμιλίες, κρύβεται τὸ δηλητήριο τῆς φοβερῆς αἰρέσεως πού ἀρνεῖται τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλες ἀλήθειες τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἀντίχριστος ἦταν καὶ ὁ Γάλλος λογοτέχνης Ῥενάν καὶ ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Νίτσε, οἱ ὁποῖοι περιέργως ἔγραψαν βιβλία μὲ τὸ τίτλο «*Ἀντίχριστος*», ἀρνούμενοι τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Στὴν κατηγορίᾳ τῶν ἀντι-

χρίστων κατατάσσεται καὶ ὁ δικός μας λογοτέχνης Καζαντζάκης, ὁ ὁποῖος στὰ ἔργα του μὲ τὸ στόμα ἄλλων ἀντιχρίστων, πλασματῶν τῆς νοσηρῆς φαντασίας του, ἐκστομίζει χυδαιότατες ὕβρεις ἐναντίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού προκαλοῦν τὴ φρίκη. Ἀντίχριστοι...

Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀντιχρίστων αὐτῶν, ὅταν θὰ πλησιάσῃ ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα σημεῖα τῶν καιρῶν θὰ εἶνε ὁ **κατ' ἐξοχὴν ἀντίχριστος**· ἕνα πρόσωπο δηλαδή, στὸ ὁποῖο θὰ συγκεντρωθῇ κάθε εἶδος κακίας σὲ ὑπέρτατο βαθμό, τὴν ὁποία θὰ προσπαθῇ νὰ καλύψῃ μὲ μανδύα ὑποκρισίας καὶ νὰ ἐμφανισθῇ σὰν ἄλλος μεσσίας, καὶ μὲ τὰ ἀπατηλὰ κηρύγματά του θὰ παρασύρῃ πολὺ λαὸ μὲ τὸ μέρος του. Αὐτός, φτάνοντας σὲ βάθος κακίας καὶ σὲ ὕψος ἀλαζονείας, θὰ κηρύξῃ τὸν ἑαυτοῦ ὡς θεό, θὰ στήσῃ τὸ θρόνον του μέσα στὸ ναό, ὡς «*βδέλυγμα ἐρημώσεως*» (Δαν. 9,27 = Ματθ. 24,15. Μάρκ. 13,14), θ' ἀναγκάσῃ μὲ τὴ βία ὅλους νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ θ' ἀπειλήσῃ ὅποιον ἀρνεῖται νὰ σκύψῃ μπροστά του.

Ὁ ἀριθμὸς χι' ξϛ σῖγμα-ταῦ (χξς') = 666

Ὅσοι δὲν θὰ θελήσουν νὰ προσκυνήσουν τὸν ἀντίχριστο, ὅπως θὰ συνιστᾷ ἐπίμονα ὁ ψευδοπροφήτης πού θὰ τὸν συνοδεύῃ, ὁ οὕτως εἰπεῖν ὑπασπιστὴς του, τὸ ἄλλο θηρίον τὸ «*ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς*» (Ἀπ. 13,11), θὰ ἐξοντωθοῦν. Ἄν θέλουν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐξόντωσι, θὰ πρέπει στὸ δεξιὸν χεῖρ ἢ στὸ μέτωπο νὰ δεχτοῦν νὰ χαραχθῇ «*χάραγμα*», τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου ἢ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματός του. Κλείνοντας τὴν προφητεία αὐτὴ περὶ ἀντιχρίστου ὁ ἱερός συγγραφεὺς λέει· «*Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'*» (ἐ.ἀ. 13,18).

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου δὲν ἀναφέρεται, ἀλλ' ὑποδηλώνεται μὲ τὰ τρία γράμματα τῆς ἐλληνικῆς ἀλφαβήτου χι' ξϛ σῖγμα-ταῦ, **χξς'**, τὰ ὁποῖα ὡς σύμβολα ἐλληνικῆς ἀριθμῆσεως δίνουν τὸν ἀριθμὸ 666.

Τίνος ὅμως ὀνόματος τὰ γράμματα δίνουν ὡς ἄθροισμα τὸν ἀριθμὸ 666; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δόθηκαν ποικίλες ἀπαντήσεις. Γιατὶ τὸν ἀριθμὸ 666 δὲν δίνει μόνο ἕνα ὄνομα· πολλὰ ὀνόματα ἡγεμόνων, βασιλέων, αὐτοκρατόρων, αἰρετικῶν καὶ παπῶν, πού ἐμφανίστηκαν στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, δίνουν αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ. Σκοτεινὸς λοιπὸν εἶνε ἔδῳ ὁ λόγος, καὶ περιμένει τὸν κατάλληλο καιρὸ γιὰ νὰ ἐρμηνευθῇ ὀρθά. Γι' αὐτὸ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς πατέρες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Λουγδούνου, πού ἀσχολήθηκε μὲ τὸν ἀντίχριστο, ἀφοῦ ματαίως προσπάθησε νὰ δώσῃ λύσι στὸ πρόβλημα καὶ μὴ βρίσκοντας ικανοποιητικὴ ἀπάντησι λέει·

«*Ἀσφαλέστερο καὶ ἀκινδυνότερο εἶνε τὸ νὰ περιμένουμε τὴν πραγματοποίησι τῆς προφητείας, παρὰ νὰ προσπαθοῦμε πρὶν τὴν ὥρα νὰ μαντεύσουμε τὸ νόμμά της... Ἐμεῖς*», λέει, «*δὲν θ' ἀποτολήσουμε νὰ ποῦμε κάτι αὐθεντικὰ γιὰ τὸ ποιὸς ὑποδηλώνεται κάτω ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ χξς'.* Ἕνας μόνον γνωρίζει· ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκρινε καλὸ νὰ τὸ φανερώσῃ στὴν ἐποχὴ του. Θ' φανερωθῇ ἐν καιρῷ» (σ. 412).

Ἀκολουθώντας, λοιπόν, κ' ἐμεῖς τὴ γνώμη τοῦ ἱεροῦ πατρὸς ἀποφεύγουμε νὰ ρίψοκινδυνεύσουμε, νὰ κατονομάσουμε δηλαδὴ ποιὸς εἶνε ὁ ἀντίχριστος. Μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε, ὅτι βρίσκομαστε σὲ περίοδο, ἂν ὅχι τοῦ ἀντιχρίστου, πάντως σὲ περίοδο **προδρόμων τοῦ ἀντιχρίστου**, προσώπων καὶ πραγμάτων δηλαδὴ πού μᾶς προειδοποιοῦν ὅτι πλησιάζει ἡ ἄφιξις του. Ἡ προφητεία, ὡς λόγος θεόπνευστος, ὅπωςδήποτε θὰ πραγματοποιηθῇ ἐν καιρῷ.

Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ θέμα αὐτό, «τὸ ἠλεκτρονικὸ φακέλλωμα καὶ ὁ ἀριθμὸς 666», θὰ συνεχίσουμε σὺν Θεῷ μιὰ ἄλλη Κυριακή.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος